

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CENTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagós)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Fóra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

CATALUNYA REPUBLICANA

—Per aquí tots!... Aquest és l'únic camí de la victoria!

DESDE LA PICOTA

LNTRE els mals que ha causat l'educació eclesiàstica espanyola, no crec que n'hi hagi cap com el que's sintetitza en aquest raonament, que forma part del criteri moral de la *gent de bé*: «Aqueix home no va a missa». Conseqüència: no és com nosaltres. I com nosaltres som la gent com cal, aqueix home és una despreciable i vil criatura. Tot està permès contra ell. Si ha tingut una actuació pública procurarem, conscientment, fer-ne l'escarni a faisó de bufons. Si en la seva vida privada hi ha la més petita flaqueza, l'exhibirem davant el poble com un padró. Si en la seva història hi ha un gest de noblesa, l'oferirem com a ridícula o malvada pedanteria. Si té un guany llegítim i honorat per a la seva vida procurarem treure-li per a que reventi de fam amb tots els seus, ja que per ara no'l podem cremar com a rèprobat al bell mig de la plaça pública.

Senyors meus, mai m'he cregut home perfecte. Això tal volta m'ha impedit veure, de la primera ullada, tota la flaqueza moral de l'enemic. Lo que únicament sé, per experiència personal, és que en tot el curs d'una ja llarga actuació sobre Catalunya, en mig de les enconadíssimes lluites en favor de les formes civils i contra l'imperi de les falsificacions republicanes, sols he rebut insults de persones que s'oferien a sí mateixes com a espill de cortesia i es permetien anomenar *purria* a la coït generosa i amorosa dels ineducats.

Un dia era un desgraciat canonge de Mallorca, factura d'aqueixa gent, qui em feia l'honor d'un atac bestial. Un altre dia era el *Cu-Cut*, aquell *Cu-Cut* que jo vaig haver de defensar, cavallerescament, quan moria entre la més baixa ignominia. Un altre dia eren les ineptes publicacionetes clericals de Barcelona i províncies, qui m'escometien amb les seves ives de botxins fracassats. Avui, en fi, és *La Veu*, pontífex màxim d'aqueixa escola nova. *La Veu* que rebé un dia els meus inicis en fervor catalanista i lliberal; *La Veu*, qui un altre dia, ja ben oblidat per ella, va servir-nos de crit de combat per a les vindicacions civils i els drets del pensament; *La Veu*, qui escorcolla avui en la meua vida ingrata l'única memòria de bondat pura i sense barreja que conservo com una mena de salvo-conducte espiritual, i me'l tira en cara com una villesa, com qualque cosa que's deu amagar per a no deshonrar-se. I de tota la meua vida, no més me queda aqueix sobrenom injuriós, aqueix *alias* infamant: *Aquell de la gorra d'en Rull!*

I bé: *aquell de la gorra d'en Rull*, té alguna cosa que dir-vos.

Oh! Ja han passat molts dies desde la sorpresa de l'atac sofert. A la primera impressió va afegir-se la dolorosa evidència de la persona que'm feria... Bé sabrà ella que jo no podia esperar semblant escamesa...

Avui, vençuda ja la meua part de feblesa humana, voldria atinar aquella serena dignitat personal que millor contrasti amb la rudeza plebeia de l'insult; voldria erigir davant l'Escola de la Lliga, la vera Escola de la ciutat, i posar un contrast en cada inflexió de veu.

Modestament, humilment, desde tota la meua insignificància de... *home de la gorra d'en Rull*, jo pregunto si es trobaria enlloc una altra col·lectivitat social que's permetés convertir en berrret de *clown*, o en *coroza* infamosa per a mi, aquella gorra tràgica; jo pregunto si en el manual del perfecte ciutadà, tal com el catalanisme de la dreta se

l'imagina, el precepte de la delació obligatòria arriba a l'extrem de senyalar les persones honorades, incapaces d'ofendre conscientment, amb un calificatiu denigrant per a que les turbes de la reacció les empaitin pels carrers, el dia de la revenja; jo demano si forma part de l'ideal de cultura de tota una fracció de Barcelona l'acte de que un amic injuriï anònimament a l'amic, a l'amic noble i lleal, a l'amic desprevingut, incapaç de sospitar mai, per immerescuda, l'ofensa gravíssima. Perque he de confessar que aqueixa circumstància ha afegit un dolor intens en el sentiment de l'ira. Però aqueix dolor m'ha fet un bé: m'ha tornat, per contracop, el domini de mi mateix, i m'ha asserenat de tristot; i la tristot porta sempre un baume de noble fortaleza humana. Mentalment he repetit aquella paraula única que un escriptor va escriure quan llegí, en les memòries d'un altre escriptor amic, ja difunt, un sens fi de dictoris contra ell: «Ironia...»

L'home de la gorra d'en Rull té, naturalment, la seva vida pública oferta a la lliure batalla dels judicis de tothom. La seva obra, les seves idees, exposades estan a la rudeza del combat. La seva ànima de lluitador ideològic, no sofrirà, sinó que disfrutarà, veient que's tributa a les seves opinions, an els seus criteris, l'honra suprema de discutir-los i d'impugnar-los, o el servici impagable de destruir-los. I ningú dubtarà tant com ell mateix de la valú que puguin tenir les seves produccions. Però l'home de la gorra d'en Rull té un jardí secret; té una coquetèria, de bondat i un petit orgull de sentit de justícia. Té les seves memòries de ciutadania actuant, els seus minuscles *lares* personals, el seu recó de gloria íntima on dialoga calladament amb el seu interior. Té la recordança viva dels moments únics on s'ha sentit qualque cosa de superior a sí mateix, qualque cosa de cavalier errant de l'esperit, qualque cosa que l'emancipi de la professionalitat vagament histriònica de l'escriptor públic. I quan la fàcil maledicència d'un periòdic arriba a profanar aquest sagrari, aleshores no hi ha res que compensi la violació d'aqueixa petita espurna de divinitat.

Escriu amb una *amargor sinistra* ben diversa de la que m'atribueix la *ploma autoritzadíssima* de *La Veu*. No recordo mai haver desbordat de més mala gana una expansió del cor. Aquestes coses, amics meus, no són per a mi. Jo'm declaro inhàbil per a tota lluita que no sia el franc i noble combat del pensament. L'insult, en boca meua, em danya a mi primer que a l'adversari. Soc en aqueix terreny, d'una gran i patent inferioritat. Me permetere creure que ella és, avui més que mai, un mèrit per a mi, un mèrit de contrast dels meus mèrits insignificants, que m'excusi de tota aqueixa *pobresa* esmentada per *La Veu*?

Pobre articulista que soc, ja tinc, per a *La Veu*, un motiu, com els *toreros*: «*Aquell de la gorra d'en Rull!*»... És possible que alguna veinadeta meua de Palma, horroritzada per la proximitat de tal reliquia, i sugestionada pel confés me distingeixi amb el mateix sobrenom... Però... què volèu? Jo, impenitent i relapse, sospito que és encara preferible guardar el capell d'una desgraciada víctima, que la manivela del patíbol on va morir; sospito que és preferible guardar el testimoni de la compassió envers un desconegut innoce, que revelar-se com infidels a la més elemental consideració envers l'amic i el company ple d'admiratives i corals efusions.

GABRIEL ALOMAR

nera, ja que la gosadia dels nostres adversaris ha arribat a un punt que ja no pot tolerar-se sense merèixer el dicteri de covard o de masell.

De seguir així, com fins ara, ni les nostres llars, ni el nostre pa de cada dia estaria segur per als republicans, tiullats d'heretges, descamisats i incendiàries.

Es badar de mala manera, no adonar-se que l'ideal de llibertat sofreix, actualment, una regressió marcada. Si continuem guerregant entre nosaltres en els periòdics, en les urnes i en tots els llocs on existeixin distints representants d'agrupacions diverses, els goços de la fauna ens saltaran a sobre i de la nostra pell en faràn tires.

Pels que de la nostra desunió en fan la seva prosperitat, mai han de mancar-los arguments de calibre per a combatre tots els intents d'aproximació que realitzen els republicans.

Un cop és el sagrat nom de Catalunya el que s'invoca; un altre, la moralitat de tal o qual personatge, i es vol fer del sentimentalisme patriòtic i del sentimentalisme ètic una barrera per a separar-nos.

Per això tot indici d'aproximació entre'ls dispersos germans de la gran família republicana ens dona ales i ens eixampla el cor, al menys per a esperar un abraç definitiu, que'ns juntí en un sol bloc irresistible.

Per a tots els republicans de pura sang, per a tots aquells que no creuen en la salvació d'Espanya, fora de l'implantació de la República, no existeix més salvació que un contacte de colzes ferm i seguit.

No'ns podem pas dir republicans, si no sostenim sobre tota altra aspiració secundària l'ideal lliberador. El jorn que l'haguéssim conseguit, aleshores seria qüestió de reivindicar per a cada hu el programa particularista que al present sostenim, tal volta amb massa calor, amb massa fanatisme, lo qual ens fa mantenir dividits i desconfiats.

Posant les nostres energies en una sola aspiració general i enlairada, servant viu i latent el credo secundari, per a desenrotllar-lo un cop aconseguit lo primer, és l'única manera d'arribar més prompte a l'obtenció dels desitjos de tots.

Sol llençar-se un argument mal formulat contra les unions republicanes. Aquest s'apoya amb la conducta dels prohoms i dels seus adlateres, amb els odís particularistes i amb les baralles de veinat, que han encès rancúnies i avivat antipaties personals.

Cal distingir entre les creencies i els sacerdots. En cada partit i en cada fracció hi ha hagut homes immorals, vívidors, que han fet del dogma una clau falsa per a obrir les caixes i pervertir les consciències. Però res hi fa; per sobre de tot hi ha l'ideal. Si haguéssim anat units des d'un principi, tal volta, amb l'esforç de tots, hauríem conseguit llençar del sí de la comunitat aquests desacreditadors d'idees.

Remarquem que dins les més excel·lents doctrines hi ha vils claudicadors. La doctrina no hi perd res; l'idea resta pura.

Aquesta pura és la que hem de tenir present, quan se tracta d'ajuntar-nos en un abraç definitiu, perdonant-nos, en bé dels purs, les faltes mutues.

No creiem que hi haja radicalismes incompatibles amb les doctrines nacionalistes, ni que aquestes siguin contraries an aquells. De lo que hagin pogut fer els homes particularment mai podem fer-ne responsable a la col·lectivitat. I és la col·lectivitat la que té dret a triomfar, aliant-se i protegint-se.

Tan-de-bò que això siga comprès a la fi i que s'inauguri prompte una sòlida i cordial unió, única esperança dels republicans d'Espanya i de Catalunya.

X. X.

SONATA III

INC un mal de cap que no n'hi veig. El borinot d'en Marius va estrenar un smoking per a dinar amb en Vehils, i, vulgues que no, acompanya'l a l'«Alcázar» a lluir la roba nova, davant de les estrelles amb cua i sota terrat.

Ja eren les tres, quarts de sis, que'm ficava dintre'l sobre, o si ho prefereixen, peltre, com diria en Vallmitjana.

Però, amb mal de cap i tot, no he deixat

de llegir *El Dia Gráfico*, aquesta mena de *Papitu* disfregat.

Mireu què diuen avui:

«El maestro de ceremonias de la Corte vienesa ha prohibido la falda abierta. Una comisión de señoras, a la puerta del Palacio, vigilará que aquéllas no entren en él furtivamente.»

«Esta comisión de señoras nos hace pensar en otra comisión no menos célebre que regocijó al público en las escenas de una zarzuelita en boga hace varios años.»

«Ahora que los hombres volverán a llevar el calzón corto para los actos de etiqueta, se prohíbe a las señoras la exhibición del «mollet». No cabe mayor injusticia. La ley es ley para todos, incluso para las damas, a las cuales hay que reconocer, por lo menos, los mismos derechos que a sus lacayos y cocheros, los cuales pueden ostentar impunemente sus robustas pantorrillas.»

Els amics de *El Dia Gráfico* s'obliden de dir que la ordre és immoral, perque podria donar-se el cas de que algun marquès s'enamorés de les cames d'un *auriga*.

Però no vui preocupar-me'n més, d'això; aquesta brometa de l'unió de tots els republicans amb motiu de les properes eleccions me té perdut.

«*Qué te quieres apostar?*

«*Qué te quieres apostar?*

«*De que a la Cuca una estatua ahora van a levantar.*»

I no passa res...!

Diu que al «Carlos V» se li han reventat cinc calderes. Ja déu estar mal, pobret!

A l'Amèrica no hi poden anar les persones ni els vaixells delicats. Desenganyar-se; en Maragall tenia raó quan deia:

«Adéu, oh!, tu, Amèrica, terra furienta!

Som febles per tu.»

Davant de l'acuirat amb el ventrell fet a troços, encara tindran menys respecte an els *magnetos* aquells germans del Gaona i el Lluís Frég.

A Melilla—Melilla per a mi és al moro—tot va bé. No sé quants morts i ferits. Per a distreure'ns diuen: «Era un hèroe» i després fan proporcions i regles de tres entre'ls morts de classe de tropa i els oficials.

Qui és un hèroe són les mares dels morts i ferits, i qui no ho és, però de bon troç, som nosaltres.

Nosaltres som els que'ns estem aquí, i llegim aquestes coses i rebem aquestes noves i prenem l'aperitiu, o bé ens en anem a caçar.

Allí qui caça són els *pacos* alarbs amagats darrera d'una figuera de moro, els quals amb municions Mannesman, apunten dret an el cor dels fills de mare.

En Prat de la Riba no ha fet més que arribar a Madrid i posar-se malalt. An aquest bon senyor no hi ha res que li probi tan poc com tenir d'ensenyar-se. Ell, mentres està ficat al Palau de la Diputació o a casa seva, o a la redacció de *La Veu*, tan trempat, però encara no'l volen fer moure, ja cau malalt.

Per a don Enric no hi ha banquets, no hi ha processons, no hi ha xeflis de cap mena; sempre cau malalt la vigília de celebrar-se.

Quina llàstima que en Pich no sigui vis-president de la Diputació.

MORITZ CCC

Arri, poc o molt

SEMBLA que és un fet l'aliança de radicals i nacionalistes, per a la propra lluita electoral.

Si aquesta reconciliació no té altra finalitat que la consecució d'unes quantes actes, trobem que uns i altres, per a un resultat tan mesquí, fan un sacrifici massa gros.

Nacionalistes i radicals, units, hauràn de fer un veritable esforç per a oblidar els insults que s'han dirigit fa quatre dies, i abraçar-se fraternalment davant l'opinió, que, segurament, obrirà els ulls com unes taronges.

Nosaltres veiem amb gust totes les aproximacions republicanes; però preferiríem que les fusions fossin per l'ideal, i hi compreguessin a tots els republicans de bona voluntat, sense exclusivismes mesquins ni exigències antidemocràtiques.

UNIÓ

o sabem encara l'extensió ni els propòsits ben definits que tindrà aquesta intel·ligència de les forces republicanes de Catalunya.

Siga com vulga, mentiríem si diguéssim que tota aproximació republicana, ja es verifiqui per a fins electorals,

ja es verifiqui per a qualsevol altre motiu honorat, no pot desplaure'ns, i amb tota l'ànima l'apoiarem.

Fa temps que venim sostenint que l'únic remei que'ns resta, per a defensar-nos de l'hipocresia imperant i dels contubernis asquerosos de tota mena entre gent reaccionària, és l'unió de les forces republicanes.

Ens cal també aixecar els esperits abatuts per les contínues dissensions dels nostres germans de doctrina.

Es precis fer-nos respectar d'alguna ma-

Ens plau, aquesta aliança, encara que sols siga circumstancial i no resulti més que una treva en la guerra que han vingut sostenint els republicans que representen l'esperit de Catalunya i els que simbolitzen la vella ànima espanyolista.

Mentres duri la pau, el poble's barrejarà i aprendrà a estimar-se, reconeixent els nacionalistes que en el camp radical hi hà gent abnegada i de bona fè absoluta, i aprenent els altres que a Catalunya no và tothom amb els cabells a coll-i-bè i cantant els «Segadors».

Els propagandistes d'un i altre partit han exagerat extremadament, des del periòdic i desde la tribuna, i ara hi haurà lloc de desfer l'error.

Pot-ser a la vegada, amb aquesta reconciliació, resoldrà uns i altres tractar-se amb més modals quan de nou els separin les circumstancies eternament variables de la política.

Màl parlar d'un afi és llençar sempre saliva al cel, que tard o d'hora torna a caure a sobre del que escup.

La ploma del que escriu aquestes ratlles pot alabar-se de no haver escrit mai ni una sola lletra contra en Lerroux, i per això avui està en condicions de dir, sense avergonyir-se, lo que li dongui la gana, en defensa de una unió de tots els republicans de Catalunya, sense excloure'n a ningú.

L'unio de tots, sense regateigs, sense exclusivismes, és lo que voldríem. Una abraçada que estrenyís a tots els republicans, sense les estúpides desconfiances d'aquests esperits mesquins que, sentint-se poc convençuts, analitzen els graus de republicanisme dels altres i classifiquen a la gent, no segons els mèrits agens, sinó segons els propis odis.

Els que recordem els insults i les grolleries escrites contra en Castelar, que và morir republicà, per republicans exaltats que acabaren éssent monàrquics, desconfiem de aquests definidors del republicanisme que reparteixen les patents de llealtat entre'ls que'ls incensen i neguen les condicions de republicà als que, sense negar els mèrits al que'n tinga, tenen prou dignitat per a no prestar vassallatge a un home.

Nosaltres, doncs, defensariem amb entusiasme una coalició republicana, ampla, generosa, que aixequés els cors de tothom i pogués enviar al Congrés trenta diputats catalans, disposats a lluitar pel contingut del programa republicà i autonomista.

Si això no pot ésser, treballarem amb gust pel triomf dels republicans que's presentin, alegrant-nos les sumes que's facin dels nuclis en que, per desgracia de la Llibertat, està dividit el partit republicà.

El desinterès amb que nosaltres hem ajudat sempre, i continuarem ajudant en totes ocasions, a tot allò que signifiqui acció republicana, ens dona dret a exposar llealment la nostra opinió, la qual, filla sempre d'una reflexió serena i no d'un entusiasme superficial, està inspirada per un amor sense límits i una fè sense defalliments per a la causa republicana.

I aquesta opinió nostra's sintetitza avui en el desig d'una perfecta unió entre tots els republicans de Catalunya, i si això no pot ésser, una cordial coalició de tots per a la propera lluita electoral, i si tampoc és possible, l'avinença d'aquells elements que's trobin més afins..., arri, poc o molt!

JEPH DE JESPU

BATALLADES

Si un repartiment equitatiu de senadurries no posa pau entre els combatents, la vida de les futures Corts sembla que serà un xic accidentada.

Entre mauristes i datistes continuen les batuces i en García Prieto apreta de valent per a organitzar les seves forces i confia portar a les Corts una representació, si no molt nombrosa, forsa interessant.

Aixís, al menys, va manifestar-ho en una reunió celebrada a Madrid, en els Salones de Verano.

Festegen aquests patricis, tots, al pueblo soberano; però aquest, en els comicis, els respondrà: «De verano!».

Molts senyors aficionats a la caça es veu que estan acostumats a que l'amo del coto a on van a caçar hi tira previament uns quants centenars de peces per a que ells en puguin cobrar forsa i els periòdics il·lustrats les retratin, col·locades a rengleres, com per les fires de Nadal a la nostra Rambla de Catalunya.

Acostumats an això, es creuen que en les carreteres, per on ells passen amb els seus autos, han de trobar-ho també tot pla i, desgraciadament, si bé hi hà molts propietaris que tiren conills en els cotos, a moltes carreteres no hi hà mai cap peó que hi tiri grava.

I això és més grava que lo dels conills, i en això sí que estem d'acord en que ha de posar-s'hi coto.

Comuniquen de Londres que, a Manving, uns pirates xinos feren els comptes a una vintena de persones que assistien al xeflis d'una boda i se n'endugueren altres tantes.

El comte de Romanones, que acaba de casar al seu hereu, tranquilament i amb tota pompa, al llegir això devia exclamar satisfet:

Per fortuna, el país nostre, per lo molt que se l'enganya, si abunden bastant els xinos no abunden gaire els pirates.

Llegim que un cirurgià d'un hospital d'Italia ha descobert un teixit esponjós, extret del cauchú, que posseïx molta semblança amb la carn humana i és susceptible de fusionar-s'hi.

El nou descobert serveix perfectament per a omplir els vuits que'ls operadors deixen en els cossos operats i s'assegura que les aplicacions d'aquest descobriment, practicades ja en varies persones, han donat resultats meravellosos.

En vista d'aquests resultats, els metges intentaran seguidament substituir el cor, la bufeta i diferents órguens animals per altres de fabricats amb la nova materia.

Res!... Coses del segle XXI!... La farsa *Els sense cor* de l'Apeles Mestres, serà molt prompte convertida en realitat.

Felicitem-nos-en i felicitem al vident poeta!

Té anunciada la seva visita al senyor Dato la baronesa de Wilson, cèlebre escriptora peruana que's proposa recórrer Espanya i recollir dades per a escriure'n una historia.

Creiem que, encara que sols sigui per galanteria, don Eduard es deixarà recollir amablement per la baronesa.

Tractant-se d'una senyora, no'l criticarà ningú i menys si aquesta escriptora val, com a dona, un Perú.

Un altre episodi, per a l'auca de qualsevol mossèn Pollastre:

Ha tingut aquest mossèn més d'una estranya marfuga de les que'n pot dar detalls el cèlebre doctò Orduña.

Un home preocupat.

—No fumem, no fumem!... Que «quien va a Sevilla... pot-ser el treuràn de su sillan»...

LA BÓTA

—Senyor, la bóta gran vessa.
—Molt?
—A mi em sembla que sí.
—Veiam.—

Baixen a la cava, i és un degotall tan prim el que del bocoi s'escorre, que'l senyor, qu'és un tranquil que mai per res s'amoïna, després de riure un bon xic diu al vailet:

—Plega, nano: ja te'n pots entornà al llit. D'això en dius vessar, tanoca?... Això no és més que'l ruixim que totes les bótes llencen quan fa temps que estan servint. —Vol dir que no hi hà cuidado? —Ni mica. Podem dormir ben tranquils.—

I retirant-se lentament, amo i xarrie, torna a quedar-se a les fosques l'arxiu sagrat del bon vi.

Mentres tant van sonant hores, va passant el temps febril, després d'un mes ne ve un altre, i el finíssim regalim que raja de la gran bóta no para un moment, tic, tic!... Poc a poc, però amb constancia, va caient el raig sotil damunt de la terra humida, mafi i tardé, dia i nit, i tant el degotall dura, tan coninuo és el xim, xim, que un jorn, al baixà a la cava, per a obsequia a un bon amic, el senyor, amarga sorpresa! fa un descobriment ben trist: en la bóta predilecta no hi queda ja gens de vi; poc a poquet, gota a gota, tot ha acabat per fugir!...

Aquesta historieta o faula que pacientment has llegit, no sabs lo que significa, bon lector?... T'ho vaig a dir:

Imagina't que al Nort d'Àfrica hi hà una bóta, no de vi, sinó de sang; d'energies, de joventut, d'esperit.

Com la de la nostra faula, també vessa.—Oh! Un raig molt fi responen els que se'n cuiden: res que enclougi cap perill; un forat imperceptible, un petit goteg; xim, xim!...

Però, repasseu els partes que d'allí ens estan venint: ara un combat en ple dia, ara un xoc a mitja nit, el dilluns foc al Mogote, el dimarts trets a Tal-Mis, de bon mafi dugues baixes, a la tarde quatre o cinc....

Tot això semblen gotetes, però si el raig va seguint un dia i un altre dia, constantment, xim xim, xim xim, per gran que la bóta sigui, no's pot quedar sense vi?

C. GUMA

CARTES DE FORA

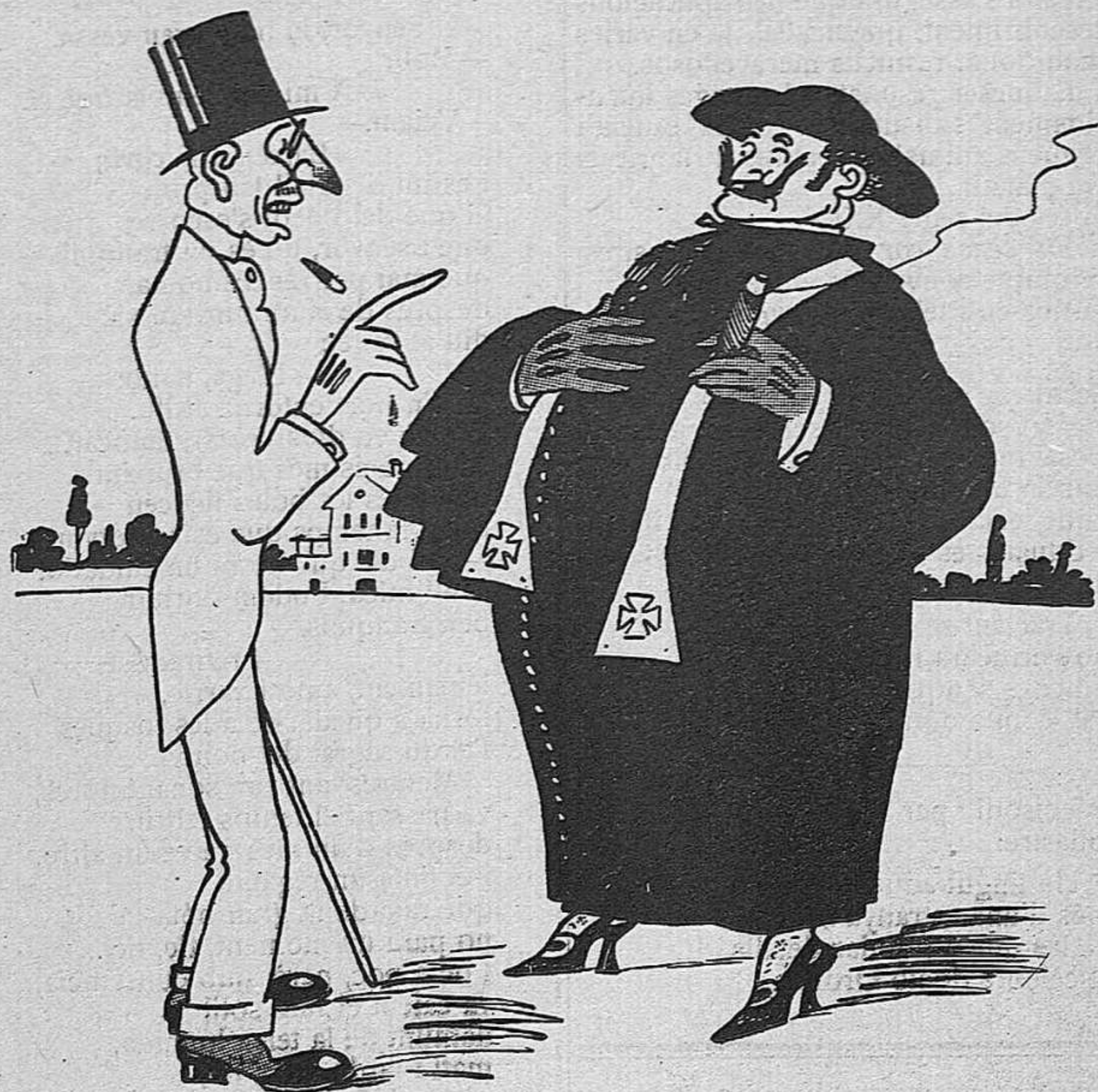
Vilassar de Dalt, 29 de janer.

Als electors concejals d'aquest poble:

Prepareu-se, electors—que n'arriba ja el xampany,—i no vindrà d'una caixa—perque'l paga en Maristany.—Netegeu's la budellada,—preneu purgues a desdir—i prepareu les forquilles,—que l'arros ja va a sortir.—Sortirà també vedella,—pollastre i peixos dels fins.—Prepareu-vos, farts del poble,—deu gust a vostres instints!—Mengeu, beveu, afarteu-vos,—que avui paga en Maristany,—perque'l dia de la lluita —no li facin pendre un bany.—Que en Padrós no vagi a l'aigua,—per això vos paga el tec;—descordeu-vos, doncs, les calces,—descordeu's ermilla i jec.—Així s'ompla més la panxa—i el pagano està content.—Apa, farts, fora vergonya,—i a la taula aneu seient!—Convé que n'agafeu forces—per al dia d'eleccions—i que aneu calents d'orelles—per fer forces coaccions.

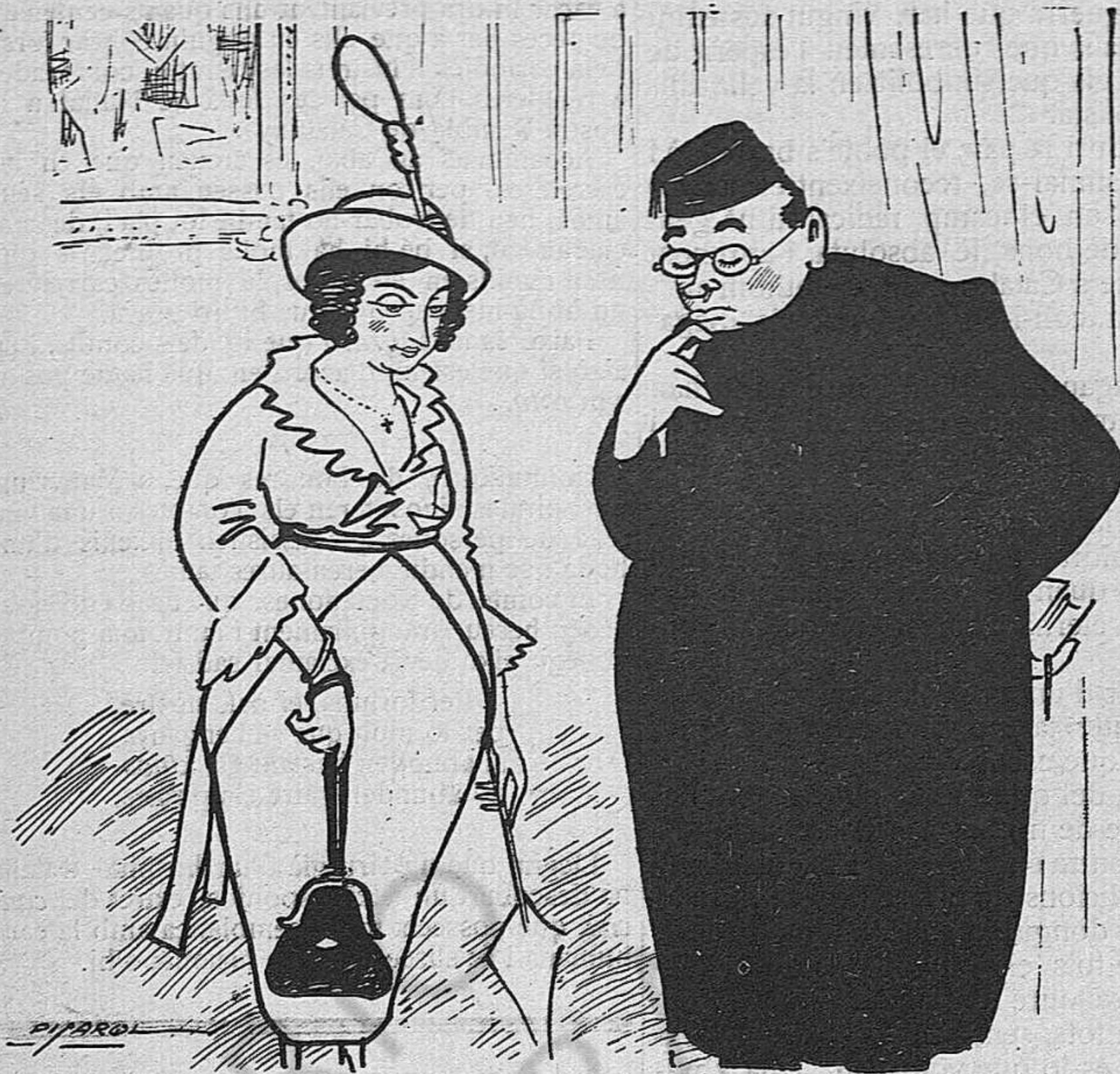
Brindeu, doncs, pel diputat,—amb espumós d'en Moët,—que, quan el poble us escombri,—tot això n'hauré ben tret.—Mentres duri el vostre mando,—dels quartos adelantats—a l'esquena d'aquest poble,—juerga sempre tots plegats.—I quan vinga una verola,—com tot just ara s'hi escau,—als malalts, llamp els parteixi!—que a la caixa no hi hà un clau!

Un que ho entén

—I ara!... que has fet, xicot?... Si encara no som a Carnestoltes...
—Calla, home! Em vesteixo de capellà perque, així, a l'arribar a casa, la dona em fa més festes i m'estima més.

Un figurí de gran recurs

—Pobre de mi!... Què diran quan me vegin d'aquesta manera?
—Què vols que diguin, tonteta! Se creuran que portes faldilles d'última moda.

Igualada, 3 de febrer.

La representació de *La buena gente*, donada el passat diumenge en l'hermós teatre de l'Ateneu igualadí de la Classe Obrera, constituí un èxit, tant per a l'eminent actor, Enric Borràs, com per l'autor en Santiago Rusiñol, que ocupava un prosceni:

La meravellosa tasca artística del primer dels actors espanyols, fou sovint interrompuda pels entusiastes aplaudiments del públic que omplia el local de gom a gom. A cada final d'acte fou eridat i ovacionat en Rusiñol, i a l'acabar-se l'obra, a pres de la concurrència, tingué de pronunciar unes quantes paraules que foren de merescut elogi a l'Ateneu igualadí, la primera de les societats populars de Catalunya.

Castes i classes

La lluita de classes és un principi essencial del socialisme marxista. Interpretat rectament, aquest principi és necessari i és sà. Però, per desgracia, en el camp obrer hi ha una forta tendència a desnaturalitzar-lo, a donar-li una amplitud que no té. Així sovint veiem que, en certs militants de l'obrerisme, el *sentit de classe* degenera en *esperit de casta*.

Es d'aquesta desviació del principi de lluita de classes que volem parlar avui als nostres lectors. La nostra adhesió a la causa proletària no'ns porta a afalagar-la sistemàticament. De tant en tant critiquem els defectes i errades dels treballadors. I entenem que així servim millor i més honradament els seus interessos i els seus ideals.

L'*esperit de casta* que hi ha, com hem dit, en alguns militants de l'obrerisme, els fa veure amb mals ulls que dins el partit socialista hi figurin molts que no són obrers, en el sentit que vulgarment se dona a aquesta paraula. Es veritat que de vegades entren dins el socialisme burgesos i homes de carrera que no tenen altra finalitat que satisfer ambicions. Però, per ventura no hi ha obrers, obrers manuals, que busquen en el partit i en el sindicat aventatges particulars? L'història dels sindicats, sobre tot, ens en ofereix nombrosos i tristos exemples. Fóra adular servilment als treballadors fer-los creure que, individualment, ells són de millor mena que'ls burgesos. D'altra part, sostenir això equivaldria a caure en un dels més revoltants prejudicis de la burge-

El saber no ocupa lloc

—Vul dir mossén Ambrós?... vostè i jo, al ball de disfrescos?
—Sí, dona; per a evitar els perills s'han de conèixer totes les tentacions.

sía, que's creu de natura superior a la del proletariat.

Llevat dels casos individuals que a tot arreu se troben, el concurs dels homes de la burgesia ha d'ésser agrait, per dugues raons principals: la primera, perque aquests homes aporten una cooperació de gran valua a la causa obrera, especialment en el terreny ideològic; la segona, perque al defensar el proletariat contra'ls privilegis de la burgesia, obliden generosament els interessos de la propia classe, posant l'idea de justícia per damunt del sentiment de l'egoisme.

Cal que'ls mateixos obrers s'esforcin en allunyar d'ells tot esperit de casta. Al cap-

d'avall, el principi de la lluita de classes no destrueix el principi, plenament socialista, de la solidaritat humana. A. R. i V.

REPICS

AI dirien qui es presenta diputat a Cortis per Sueca?

En Vinaixa, aquell Vinaixa ex-regidor nostre, de trista memoria.

Una de dues:

O els de Sueca es fan el suec, o Sueca no és Sueca, ... és Babia.

Els del requeté celebraran, demà, un festival a Belles Arts.

L'entrada serà gratuïta, i a pesar d'això tenen por que no hi aniran sinó quatre gats.

Menos mal que allà podran tocar l'orga.

Ha mort, a Niza, un excels poeta i gran home públic, en Pau Deroulède.

Com a versarie era millor que en Carner. Com a polític no sabem que mai hagués injuriat traïdorament a cap company de lletres.

D. E. P.

Els electors monàrquics d'Arenys han regalat un magnífic bastó an en Sagnier.

Es a dir que un *bastó*, eh?

Doncs ara no més falta que parin l'esquena i... garrotada!

I després que no's queixin.

En *Pepito Carner*, autor del desditxa article «Aquell de la gorra d'en Rull» ha escrit una *sentidíssima* elegia a la memoria del doctor Laguarda... «aquell de la mitra».

La citada elegia es llegirà demà en la vetllada de la Junta Diocesana d'Acció Catòlica.

**

¿Quina diferencia existeix entre l'Alomar i en Carner?

Que l'Alomar, segons opinió d'en Carner, és un ex-poeta; i en Carner, segons opinió de tot-hom, és un poeta... ¡ex!

A la «Sala Imperio» tindrem, demà, míting maurista, presidit per l'ex-governador Ossorio.

Diuen que hi haurà un ple a vessar, i es comprèn...

A la «Sala Imperio» fa dies que la Meller hi canta el *Ven y ven!*

França posseïx actualment siscentos aeroplans militars.

Ja fan batalló!

Quan emprenguin la volada cap a casa del veí, deuràn tancar la llum del sol.

Lo que pensarà l'àliga imperial:

—Molt temible em deuen considerar, quan m'atien tants acells!

Noves tristes de Brasil:

«Una terrible inundació ha fet desaparèixer pobles enters, en l'Estat de Bahía.»

De Bahía?

Bahía una broma!

Llegeixo:

«El doctor Martí i Julià, president de l'Unió Catalanista, donarà demà una conferencia sobre actuació política.»

Ai, ai, ai, ai!

Ja estic veient una altra pluja de vots en blanc.

Una segona nevada!

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8

Tinta Ch. Lorilleuz y C^o